

Sygn. akt III KK 198/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy (przewodniczący)
SSN Józef Szewczyk (sprawozdawca)
SSN Dariusz Świecki

Protokolant Łukasz Biernacki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **D. C.**

ukaranego z art. 119 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 czerwca 2016 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w L.

z dnia 27 sierpnia 2015 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w L. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

W dniu 24 sierpnia 2015 r. Komenda Powiatowa Policji w Ł. skierowała do Sądu Rejonowego w L. wniosek o ukaranie D. C. za to, że w dniu 23 lipca 2015 r. między godziną 17:20 – 20:40 w miejscowości S. [...], gm. P., woj. [...], z pojazdu marki Opel Frontera o nr rej. [...] dokonał kradzieży szklanej wkładki lusterka lewego zewnętrznego powodując straty w wysokości 50 zł na szkodę J. S., tj. o wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.

Wyrokiem nakazowym z dnia 27 sierpnia 2015 r. Sąd Rejonowy w L. uznał D. C. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 119 § 1 k.w. i za to skazał go na karę grzywny w wysokości 300 zł.

Sprzeciw od powyższego wyroku nakazowego wniósł D. C.

Zarządzeniem z dnia 22 września 2015 r. Zastępca Przewodniczącego III Wydziału Karnego Sądu Rejonowego w L. na podstawie art. 94 § 1 k.p.w. w zw. z art. 506 § 1 i 3 k.p.k. odmówił przyjęcia sprzeciwu złożonego przez obwinionego z uwagi na fakt wniesienia go po terminie.

Wyrok nakazowy z dnia 27 sierpnia 2015 r. uprawomocnił się w dniu 16 września 2015 r.

Od powyższego wyroku nakazowego kasację na korzyść D. C. wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich, zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa procesowego, tj. art. 93 § 2 k.p.w., mogące mieć istotny wpływ na jego treść, polegające na przyjęciu, że okoliczności przypisanego ukaranemu czynu i jego wina nie budzą wątpliwości, co w konsekwencji doprowadziło do wydania wyroku nakazowego podczas, gdy w świetle dowodów dołączonych do wniosku o ukaranie zarówno wina jak i okoliczności czynu zarzucanego obwinionemu budziły poważne wątpliwości, co winno skutkować skierowaniem sprawy do rozpoznania na rozprawie w celu wyjaśnienia wszystkich istotnych dla merytorycznego rozstrzygnięcia okoliczności.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w L. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Rzecznika Praw Obywatelskich jest oczywiście zasadna.

Zgodnie z art. 93 § 2 k.p.w. „*orzekanie w postępowaniu nakazowym może nastąpić, jeżeli okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości*”. Brak wskazanych wątpliwości oznacza, że nie ma ich zarówno odnośnie sprawstwa danego czynu, jak i winy obwinionego, z uwzględnieniem zarówno jego wyjaśnień, jak i innych dowodów przeprowadzonych w toku czynności wyjaśniających.

Przesłanka ta w przedmiotowej sprawie nie została spełniona. Dowody dołączone do wniosku o ukaranie nie wskazywały jednoznacznie na to, że D. C.

można przypisać popełnienie wykroczenia określonego w art. 119 § 1 k.w., w tym by okoliczności czynu i wina obwinionego nie budziły wątpliwości.

Jak bowiem wynika z akt sprawy, w toku czynności wyjaśniających w przedmiotowej sprawie przesłuchano trzech świadków: J. S. – pokrzywdzonego oraz K. C. i T.P. – odpowiednio żonę i teściową obwinionego. Zeznania tych świadków pozostają w sprzeczności, co do okoliczności o kluczowym znaczeniu dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a mianowicie co do tego czy w dniu 23 lipca 2015 r. doszło do kradzieży szklanej wkładki lusterka lewego zewnętrznego w pojeździe marki Opel Frontera o nr rej. [...] oraz kto tej kradzieży dokonał.

Obwiniony D. C. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia i wyjaśnił, że w dniu 23 lipca 2015 r. był wprawdzie wraz z żoną na posesji w miejscowości S., lecz jedynie po to, by wyładować z przyczepki swojego pojazdu słomę i zabrać z budynku mieszkalnego spawarkę. W tym czasie na terenie posesji była również teściowa obwinionego T. P. oraz pokrzywdzony J. S., który przez cały czas obserwował obwinionego. Obwiniony poinformował również, że w chwili obecnej toczy się postępowanie o zniesienie współwłasności nieruchomości położonej w miejscowości S., której współwłaścicielką jest jego żona.

Podany przez obwinionego opis przebiegu zdarzenia znalazł potwierdzenie w zeznaniach świadków K. C. i T. P.

Już tylko w powyżej zaprezentowanym zakresie materiał dowodowy rozpoznawanej sprawy dawał podstawy do powzięcia przez Sąd Rejonowy wątpliwości, co do okoliczności związanych ze sprawstwem i winą obwinionego D. C. Orzekanie w trybie nakazowym jest zaś możliwe jedynie wtedy, gdy okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości. Podkreślić przy tym należy – na co wskazuje się zarówno w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i w doktrynie - że nie należy orzekać wyrokiem nakazowym w sytuacji, gdy obwiniony nie przyznaje się do winy i przedstawia odmiennie okoliczności zdarzenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2009 r., IV KK 60/09, LEX nr 524058 i wskazane tam piśmiennictwo).

W konsekwencji uznać należy, że w sprawie brak było wystarczających przesłanek do wydania wobec D. C. wyroku w trybie nakazowym, gdyż koniecznym

było przeprowadzenie przez Sąd postępowania weryfikującego trafność wniosku o ukaranie, w tym w drodze bezpośredniego zetknięcia się z dowodami, co jest możliwe dopiero na rozprawie.

W świetle powyższych uwag podzielić należy stanowisko Rzecznika Praw Obywatelskich, że wydając w dniu 27 sierpnia 2015 r. wyrok nakazowy, Sąd Rejonowy w L. rażąco naruszył przepis art. 93 § 2 k.p.w., gdyż w świetle dowodów dołączonych do wniosku o ukaranie, wina i okoliczności czynu zarzucanego D. C. budziły wątpliwości, przy czym naruszenie to mogło mieć istotny wpływ na treść zapadłego wyroku. Nie można bowiem wykluczyć, że przeprowadzenie postępowania w postępowaniu zwyczajnym, umożliwiające przeprowadzenie dowodów podanych we wniosku o ukaranie, jak również innych, możliwych do przeprowadzenia przed Sądem Rejonowym w sposób bezpośredni, mogłoby doprowadzić do innego rozstrzygnięcia sprawy.

W konsekwencji Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w L. i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Kierując się powyższą argumentacją Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej wyroku.

eb